

[Socialministeren]

ger supplerende bistandshjælp. Der har jeg i mit svar til socialudvalget henholdt mig til nogle undersøgelser, der er foretaget af førtidspensionsudvalget, og – vil jeg gerne understrege – undersøgelser, som naturligvis ikke har været tilrettelagt med henblik på den forhandling, der finder sted her.

Disse skøn førte til, at det var ca. 1.800 af de i alt 16.000 invalidepensionister på laveste niveau, som modtog supplerende bistandshjælp. For at få sikret, at der er rimelighed i dette skøn, også når det føres å jour, har jeg bedt ministeriet om at spørge 50 kommuner, repræsentativt udvalgt, om, hvordan situationen ser ud i dag. Svaret på det er ganske klart: det er mellem 12 og 14 pct. af samtlige invalidepensionister på laveste invalidepension, som modtager supplerende bistandshjælp. Hvis vi regner ud, hvad forskellen er mellem den laveste invalidepension og folkepensionen, som man supplerer op til, når man præcis til, at den sparede bistandshjælp ved at overføre til mellemste invalidepension kommer til at andrage de 25 mill. kr., som jeg har nævnt i mit svar til folketingets socialudvalg. Derfor kan vi sige, at dette skøn i dag må betragtes som hug- og stikfast.

Man kunne naturligvis leve med den merudgift, vi taler om her, hvis der var sikkerhed for, at det i alle tilfælde førte til det rimeligste pensionsniveau sammenlignet med andre pensionister. Men når der her er stillet ændringsforslag, hænger det sammen med, at man ikke har nogen sikkerhed for, at det netop er det, der er tilfældet.

Jeg skal ikke bestride, at der blandt modtagerne af laveste invalidepension findes nogle, der naturligt burde have mellemste invalidepension. Men der findes også mange – og efter min opfattelse klart størstedelen – hvis forhold mere minder om forholdene for f.eks. enkepensionister, juniorpensionister og dem på førtidig folkepension. For slet ikke at tale om den hårfine grænse, der i lovgivningen i dag går mellem personer med laveste invalidepension og personer i det, jeg nævnte som det grå område, nemlig dem, der er for raske til at få invalidepension og for syge til at få juniorpension, og som derfor slet ikke får nogen pension. Her bliver forskellen meget stor mellem dem på den ene side og dem på den anden side af den hårfine grænse, særlig hvis man overfører alle til mellemste invalidepension.

Pensionsreformen skal ikke bare lukke hullerne i systemet, den skal også skabe rimeligere forhold mellem de forskellige pensionistgrupper indbyrdes. Det bliver i allerhøjeste grad vanskeliggjort ved, at man tager en bestemt gruppe ud til forlods behandling.

Jeg skal på den baggrund sige, at jeg ikke kan gå ind for beslutningsforslaget, men jeg kan anbefale det ændringsforslag, der er stillet af de socialdemokratiske og de radikale medlemmer af socialudvalget. Ikke fordi det er en afledning fra noget, der er ubehageligt for regeringen eller for socialdemokratiet, men fordi dette ændringsforslag placerer afskaffelsen af laveste invalidepension, som vi alle går ind for, i den nødvendige samfundsøkonomiske og socialpolitiske sammenhæng og åbner for en højst tiltrængt reform af førtidspensionerne, et behov, som jeg har dokumenteret med dette. Jeg vil afslutningsvis sige, at jeg kun kan håbe, at flertallet kommer til besindelse, inden dets forslag eventuelt gøres til lov.

Askjær Jørgensen (FP):

Fru Aase Olesen kom med et postulat om, at man var nødt til at vedtage det ændringsforslag, som de radikale er medforslagsstiller til, men kom ikke med nogen dokumentation for, hvorfor det var nødvendigt. Fru Aase Olesen siger, at det er, fordi det er noget, der kan gennemføres, men fru Aase Olesen forklarede ikke noget om, hvorfor forslaget ikke kan gennemføres uændret. I fremskridtspartiet tror vi, det sagtens kan lade sig gøre at give de svage grupper i samfundet en bedre behandling, men den opfattelse har man åbenbart ikke i det radikale venstre og i socialdemokratiet. Men hvordan kan det være, fru Aase Olesen, at det ikke kan lade sig gøre at vedtage, at nogle svage grupper skal have en bedre behandling?

Albertsen (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Henrik Toft, at jeg bestemt ikke forlanger, at han skal være særlig vild; det kan jeg i og for sig dårligt forbinde med hr. Henrik Tofts rolige temperament og normalt saglige indstilling. Det, jeg forlanger, er i og for sig blot, at han udviser den ansvarlighed, som jeg ellers synes er karakteristisk for ham. Det gør han altså ikke i denne sag, idet han klart udtrykker en tvivl –